

[Rilshøj]

Med hensyn til nogle aktiviteter, som er stoppet, mener jeg nu nok, at tilfældet Naturgas Syd står som et skræmmebillede på, hvad offentlige selskaber kunne foretage sig. Der har man dog stoppet nogle aktiviteter, og der gik man, synes jeg nu nok – måske for sent – rimeligt håndfast ind. Hvis man skulle nævne et tilfælde, er det vel det nærmeste. Ellers er rammerne for, hvad offentlige selskaber må, jo ret stramt reguleret. Man må håbe, at dette ikke ender på samme måde, og hvis det sker, skal der naturligvis kunne gribes ind.

Jeg har i dette tilfælde tillid til, at det købmændskab, som elværkerne har – og som, som jeg nævnte før, efter min opfattelse bruges forkert på en række områder, f.eks. når det gælder udbygningen med nye kraftværksenheder – kan føre til noget mere fornuftigt med hensyn til elbesparelser, med hensyn til at bygge nogle miljøvenlige, fornuftige kraftværker i udlandet og dermed skabe bedre typer aktiviteter end bare det at ekspandere og ekspandere her i Danmark.

Dette er egentlig ikke en udvidelse af elværkerne aktiviteter, det er mere en omlægning i retning af færre udbygninger, flere miljøvenlige elbesparelser og miljøvenlige aktiviteter i udlandet, som kun elværkerne kan stå for, fordi det altså er dem og ikke private selskaber, der opfører kraftværkerne i Danmark. Det er min argumentation for, at dette her alt i alt er meget fornuftigt, men det er klart, at der ligger en ideologi bag dette her, som egentlig burde være forældet.

(Kort bemærkning).

Poul Nielson (S):

Vedrørende hr. Kai Dige Bachs sidste indlæg vil jeg sige, at forsikringskunderne i Baltica og Hafnia jo selvfølgelig har kunnet tegne forsikringer andre steder, og det skulle så være forskellen.

Men hr. Kai Dige Bachs betragtning drejer sig også om, at man som elkunde ufrivilligt kommer til at være med i de engagementer, som elværkerne går ind i. Man må vel sandt for dyden sige, at de fleste, som har tegnet forsikringer i Baltica eller Hafnia for at gardere sig imod, at deres cykler bliver stjålet, i realitetens verden ufrivilligt er blevet partnere i engagementer i Gibraltar eller forsøget på at købe Skandia, og hvad der ellers har været af ting og

sager. Forskellen er, at det, elværkerne går ind i i kraft af deres handlefrihed, vil blive gennemgået af et offentligt kontrolorgan, inden der disponeres. Og det gør jo noget af en forskel. På den ene side har hr. Kai Dige Bach ret i, at vi alle sammen er med, at vi også alle sammen ejer elværkerne – og især de, der bor i Gentofte Kommune, kunne man måske endda føje til.

Men i princippet er det også danskerne, der samlet set ejer disse elværker, og det aspekt taler altså også til fordel for, at de skal have lov at have hænderne frie.

Men som sagt, ufrivilligheden gælder ikke kun, hvis det er et elværk, der laver noget; i praksis er det jo også ufrivilligt, hvad vi som forbrugere i mange andre sammenhænge vikes ind i.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Ja, ingen beklager mere end jeg, at så store virksomheder som vore forsikringsselskaber er kommet galt af sted, hvis de regler, vi liberaliserede for den finansielle sektor, har affødt de store risici, vi nu har set der er kommet.

Selvfølgelig er det også frivilligt, om man deltager, om man køber aktier, om man tegner forsikring i det ene eller det andet selskab, så det er ikke noget, der tilsiger, at vi kan gå videre til de næste offentlige selskaber og give dem den samme liberalisering. Det ændrer altså ikke mit synspunkt spor, at der er nogle, der har gjort det galt før, sådan at vi synes, at nu er det bedre, at de næste også får mulighed for det.

Jeg mener stadig væk ikke, at man skal tvinge elforbrugere til at deltage i noget som helst andet end billigst mulig produktion af strøm.

(Kort bemærkning).

Per Tærshøj (KF):

Diskussionen begynder efterhånden at blive interessant, og jeg skal da tilslutte mig de bemærkninger om forbrugere, som i denne forbindelse ikke har det særlig godt.

Hvad angår de engagementer på Masnedø og andre steder, hvor det gik knap så godt, kan jeg da mindes, at Elprisudvalget tog en beslutning om et eller andet dengang. Det var den 15. december 1992. Og med fare for at blive belært af hr. Poul Nielson, som jo stort set ved